ČISTIČ

kriminální příběh z Ostravska

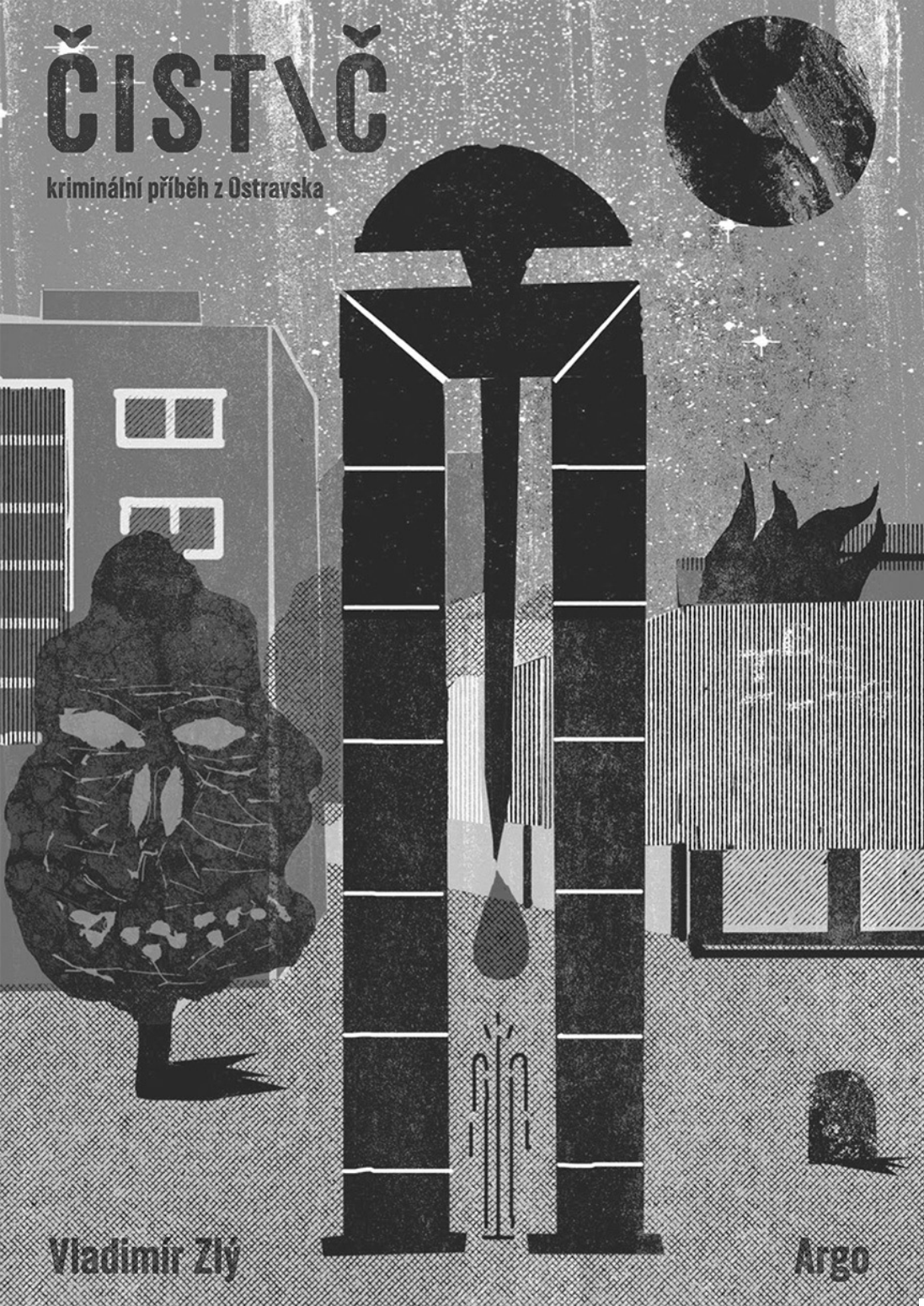

Vladimír Zlý

Argo

Vladimír Zlý

ČISTIČ

kriminální příběh z Ostravska

Argo

Ukázka elektronické knihy

Věnováno všem, kdo se nevzdali a svůj boj se závislostí vyhráli.

1. KAPITOLA

neděle 6. června 2021, lokalita U Stružníku

No tak pojď, hajzle, jenom pojď…

Byla hluboká noc. Dokonce se nezvykle oteplilo, meze jako by lákaly k posezení. K dokonalé jarní romantice scházely jen láhev dobrého vína, teplá deka a solidní děvče. Příroda kypěla životem i v pozdní hodinu. *Kurde, ty svině ne a ne přestat vrzat*, blesklo hlavou muži čekajícímu v ještě hlubší temnotě. Konečně kromě otravného cvrkotu zaslechl i kroky.

Kokos přicházel od Lékárny – nedaleké hospody stojící u blízké silnice oddělené od Stružníku menším lesíkem a úzkou, neosvětlenou příjezdovou cestou. Podnik měl dávno po zavíračce, takže bylo velmi nepravděpodobné, že by mohl někoho potkat. Ostatně – proto také Čistič zvolil toto odlehlé místo. Nejbližší lampa byla přes sto metrů daleko, u sjezdu ze silnice, ale kamenem se postaral o to, aby nesvítila. Pro jistotu.

„Si tu?“ zeptal se Kokos netrpělivě.

Absťák začínal nastupovat. Nutně do sebe potřeboval dostat další dávku. Klasický perník byl super, ale to, kvůli čemu sem přišel, mělo být několikanásobně účinnější. V případě mladého nezaměstnaného narkomana hrála navíc prim cena – droga měla být i o polovinu levnější. Nemohl se dočkat, až do sebe za stejnou cenu napere dvojnásobnou dávku.

Místo odpovědi se v hluboké tmě před sebou dočkal pouhého zablikání.

Kokos vykročil přímo k místu, kde na okamžik uviděl světlo.

„Dobre misto si vybral," pochvaloval si. „Benga zas drandi po městě a otravujou tam."

No pojď, pojď, ty zasraný šmejde, říkal si muž v duchu, *ještě kousek*…

„Proč nic neříkaš? Co to ma byt?" zeptal se Kokos nedůvěřivě.

„Klekni si," řekl Čistič.

„Co?"

„Klekni!" zopakoval důrazněji.

Kokos znejistěl, ale poslechl a klekl si. Pro další dávku, kvůli níž se sem táhl přes půl města, by teď udělal cokoliv – klidně i poklekne. Jen aby to už bylo!

Začínal se ho zmocňovat obvyklý stihomam. Paranoidní stavy zažíval poslední dobou tak často, že zrovna teď jim k vlastní smůle nepřikládal takovou váhu jako jindy.

Než se vzpamatoval, ucítil tupou ránu pod levým okem. Bolest pokračovala dál, až se začala rozléhat mozkovnou.

„Co…"

Útočník mu uštědřil druhou ránu, aniž stačil dokončit otázku. Tentokrát do nosu. Přepážka křupla a vychýlila se do strany. Kokos začal intenzivně slzet a posléze se mu pod nosem rozlilo teplo. Olízl si lepkavé rty a cítil známou nasládlou, železitou pachuť. Krev.

Ze všech sil se snažil udržet v kleku, dokonce se na okamžik pokusil vstát, ale třetí úder jeho snažení definitivně zhatil. Tentokrát to schytal do dolní čelisti. Zásah byl přesný – ztratil vědomí a skácel se k zemi.

Útočník se s tím nespokojil. Začal do Kokose zuřivě kopat, přestože bezvládně ležel na studené zemi. Kopal naslepo, v neprostupné tmě neviděl nic, prostě jen kopal. A kopal a kopal a kopal…

„Ty svině feťácká!" ulevoval si. „Ty kurvo zasraná! To máš za všechny ty okradené babičky!"

Když mu začaly docházet síly, posadil se na patník a čekal, až se jeho rozdivočelé srdce vrátí na místo. Čelovkou si občas posvítil na zrasovaného Kokose, aby se pokochal výsledkem.

„Tak na vás, vy špíny," znechuceně procedil mezi zuby, „nic jiného si nezasloužíte."

Jakmile zase dýchal klidně, zvedl se z patníku a přešel ke chroptícímu Kokosovi. Obouruč mu sevřel hrdlo a silně stiskl ohryzek. Držel ho tak minutu, možná dvě. Když si byl jistý, že Kokos nedýchá, jednou rukou uchopil jeho hlavu za zátylek a druhou za bradu. Prudce trhl. V šíji to luplo. Pak jej popadl v podpaží a odvlekl k nejbližšímu stromu. Otočil ho čelem k otevřenému prostoru a hlavu nechal svěšenou na stranu.

Z kapsy vytáhl připravenou injekční stříkačku. Natáhl píst, čelovkou si posvítil na Kokosův krk a zhruba centimetrovou jehlu zapíchl celou délkou do levé krkavice. Následně píst stlačil, čímž do tepny na krku vpravil vzduch. Stříkačku nechal z krku mrtvého trčet.

Z druhé kapsy vytáhl malý zapínací igelitový sáček a otevřel jej. Pinzetou z něj vyndal chloupek a ten rafinovaně umístil do krve, jež ulpěla kolem Kokosových úst. Pak sáček zase schoval.

Skvěle, pochválil se. *Hra konečně začala.*

2. KAPITOLA

čtvrtek 29. října 2020, Chopinova ulice

Nikde ani noha. To by šlo, říkal si, sotva vyšel ze vchodu činžovního domu.

Liduprázdné ulice připomínaly začátek postapokalyptického filmu. S rukama v kapsách se otočil a vzhlédl k oknům bytu. Manželka spala, všude bylo zhasnuto. Jen u sousedů se svítilo. Ještě před několika dny to vypadalo, že pro ni bude muset přijet sanitka a odvézt ji do nemocnice. Jenom ležela, neskutečně kašlala, blouznila a cloumala s ní zimnice. Bylo s podivem, že se vůbec dokázala dobelhat na toaletu.

„Nepřeháněj!“ mírnila vystresovaného manžela. „Všichni už ste z toho koronaviru úplně zblblí. Vidíte ho všude! Je to jenom obyčejná chřipka. Za pár dní zas budu v pohodě.“

Doufal, že se žena nemýlí. Poslední týden se od ní nehnul na krok. Předevčírem jí konečně klesly teploty pod osmatřicet stupňů a soustavně

vykazovaly sestupnou tendenci. Byl rád. Potřeboval se nadýchat čerstvého vzduchu a zavzpomínat na časy nedávno minulé. Náhražka v podobě otevřeného okna nestačila. Potřeboval to. Volnost, pohyb, udělat víc než deset kroků potřebných ke zdolání vzdálenosti mezi pohovkou a oknem. Protože se lazarka nadopovala silnými prášky, usnula tvrdě. Nevzbudilo ji nic, ani manželův odchod.

Hrozná doba, pomyslel si a vykročil.

S pohledem upřeným na popraskaný asfalt pod nohama vzpomínal na Zitu. Ačkoliv od její smrti uplynulo pět let, pořád tomu nemohl uvěřit. Jako by to bylo před týdnem. Mladá žena, v podstatě pořád ještě dívka. Celý život měla před sebou. Stačilo jedno chybné rozhodnutí a život mnoha lidí se rázem převrátil naruby. I ten jeho. Ohavnost, která Zitu potkala a zapříčinila její předčasný odchod z tohoto světa, nikdy nedokáže vymazat z paměti.

Z přemýšlení ho vytrhlo auto, které u něj zastavilo. Nevěděl o něm, protože přijíždělo zezadu, tiše – snad s vypnutým motorem.

„Haló, pane!“ dolehl k muži sice tlumený, přesto zvučný mužský hlas.

Nezastavil se, jen se za loudavé chůze ohlédl.

„Vy nevíte, že je nouzový stav? Od devíti platí noční zákaz vycházení!“

Zasraný covid, problesklo mu hlavou při pohledu na policistu, jehož ústa a nos zakrývala černá rouška se žlutým nápisem POLICIE v levém horním rohu.

„No jo, vím,“ odtušil a lhostejně pokrčil rameny.

Policista otevřel dveře a vystoupil. Parťák na místě spolujezdce udělal totéž, jen byl trochu rychlejší. Proto už byl na nohou a mířil k neukázněnému občanovi.

„Váš občanský průkaz,“ spíše oznámil, než požádal. „Kde máte roušku nebo respirátor?“ zeptal se z bezpečné vzdálenosti a více se k muži nepřibližoval – co kdyby náhodou…

„Nemám,“ přistoupil na policistovu hru a rozhodil rukama, jež vytáhl z vyhřátých kapes.

„To vidíme," přidal se druhý muž zákona. „Kde bydlíte?"

„Tamhle," otočil se a ukázal k nedalekému bytovému domu.

„Protentokrát to vyřešíme domluvou, ale jestli vás zase potkáme, počítejte s tím, že už to nebude jenom tytyty," varoval ho policista a výhružně zakmital vztyčeným prstem. „Běžte domů."

„Ale…" pokusil se zavzdorovat.

Marně.

„Odchod!" řekl důrazně druhý policajt.

„Abyste se neposrali…" zabručel si muž spíše pro sebe, nechápavě zakroutil hlavou a udělal čelem vzad.

Zasraný covid, zopakoval si v duchu. Asi bylo dobře, že se toho chudák holka nedožila. Nejspíš by se ze všech těch zákazů, nařízení a omezení zbláznila.

Plány měl původně úplně jiné, jenže jak už to tak bývá – člověk míní a vyšší moc ráda mění. Zpravidla v tu nejméně vhodnou dobu. Holt se bude muset nastalé výjimečné situaci přizpůsobit a obrnit se trpělivostí. Neměl na vybranou. Proč zbytečně riskovat víc, než je nutné…

3. KAPITOLA

středa 2. června 2021, kavárna U Černého stromu

Setkání mělo proběhnout v kavárně U Černého stromu sídlící na Prokešově náměstí, kam to bylo z budovy krajského policejního ředitelství stojící hned za rohem sotva dvě minuty loudavé chůze. Ještě před měsícem by byl se setkáním v kavárně nebo jakémkoli jiném podniku problém, ale díky rozvolnění přísných protipandemických opatření se začal veřejný život postupně vracet do normálu.

Ivoš měl vzhledem k povaze svého zaměstnání čím dál větší problémy s dochvilností. Nerad se domlouval na konkrétní čas. Jednou ho zdržel výslech podezřelého, podruhé musel odjet k novému případu, jindy byl po celém dni tak unavený, že schůzku na poslední chvíli

Ukázka elektronické knihy

odvolal. Protože byl odjakživa nezvykle skromný a poslední, po čem toužil, byly uznání a sláva, podobným schůzkám se snažil vyhýbat.

„Prosím tě," kroutil hlavou podplukovník Aleš Nekuda, vedoucí prvního oddělení, kterému se Ivoš svěřil s nejnovější obdrženou žádostí a zároveň nabídkou, „přestaň se už konečně vykrucovat a jdi!"

Nekuda byl v podstatě rád, že nabídku k rozhovoru dostal Ivoš, a nikoliv on.

„Nechtěl jsem být policajt, abych někde dával rozhovory," vzdychl Ivoš a odmlčel se.

Vzpomněl si, jak si jako malý hrával s kamarády na četníky a zloděje. Už tehdy bylo jasné, že tohle by jednou chtěl dělat. Stát na straně dobra. Prošel si různými stadii, kdy chtěl být kosmonautem, popelářem, tramvajákem, ale nakonec u té četnické práce opravdu skončil.

V minulosti Ivoš poskytl několik rozhovorů a pokaždé se pak od kolegů setkal s řadou ironických či uštěpačných poznámek a komentářů.

„Hele, jdi do toho," hučel do něj podplukovník, „třeba to teď bude jiné."

Jiné to opravdu bylo, v tom se podplukovník nemýlil.

Ivoš na schůzku přišel s téměř půlhodinovým zpožděním. Redaktorka Alice Zamarská byla naprosto klidná – věděla, jak je Ivoš důsledný a že nikdy neodchází od nedodělané práce. Na jednu stranu jí tou vlastností imponoval, na stranu druhou ji ale stejně tak neskutečně štval.

„Je něco, co byste chtěl našim čtenářům na závěr vzkázat?" zeptala se Alice, když byl rozhovor u konce.

Ivoš se velkým oknem zadíval k monumentální vyhlídkové věži Nové radnice a zamyslel se.

„Snad jen, ať spolu navzájem komunikují. Protože není nic horšího, než když spolu lidé nemluví, nechtějí řešit svoje problémy, nechávají je takzvaně vyhnít – právě kvůli tomu dochází k tolika zbytečným nedorozuměním a hádkám, které v krajních případech končí vraždou."

Alice zůstala užasle civět a zapomněla vypnout diktafon. Ivošova odpověď ji dostala. Vzpamatovala se až poté, co jí Ivoš zamával rukou

před očima. Zastavila nahrávání, vypnula diktafon a schovala ho do kabelky.

„Díky," řekla vděčně s hrnkem u úst a usrkla kávy.

„Není zač," odpověděl jakoby nic.

„Ale je," trvala na svém, „vím, jak je těžké přemluvit tě k rozhovoru."

„A ty se mi divíš? Vždyť je to pořád dokola to samé a už mě to unavuje. Kolik jste vyřešil vražd? Který případ se vám nesmazatelně vryl do paměti? Na který případ vzpomínáte nejraději, a na který naopak nerad? Může mezi vyšetřovatelem a podezřelým vzniknout přátelství? Kam se poděla originalita? Proč se novináři aspoň trochu nesnaží nabídnout čtenářům něco nového, něco, co ještě nikdy předtím nečetli?"

„Protože neradi riskují?" napadlo Alici.

„Možná. Nebo jim to jednoduše nedovolí šéfové," řekl Ivoš a tázavě se zahleděl do Aliciných očí.

„Proto jsem tam, kde jsem. Neměnila bych. Moje šéfová je v tomhle úplně jiná."

„A to je na tom všem to nejlepší. Na jiný rozhovor bych nepřistoupil, ale když jsem si procházel tvoje otázky, překvapilo mě, jakou sis s tím dala práci. Většinu toho, na co ses mě ptala, devadesát procent novinářů vůbec nezajímá. Protože to údajně nezajímá čtenáře."

„To je blbost," nesouhlasila Alice. „Lidi zajímá všechno, co jim naservíruješ. A je úplně jedno co. Důležitější spíš je, jak jim to podáš."

„Našel jsem si několik tvých článků a pozorně si je pročetl," přiznal se Ivoš a schválně se odmlčel.

„A?"

„Kvalitní práce," pochválil ji. „Tehdy by mě nenapadlo, kde nakonec skončíš a jak v tom budeš dobrá."

„Je to už patnáct let," pronesla tónem, který se Ivošovi nepodařilo rozklíčovat, a hrnek raději zase položila na podšálek.

Mrzelo ji to? Litovala toho? Nebo vzpomínala jenom na to hezké? Měla být její narážka nostalgická, nebo vyčítavá? Nebyl si jistý, v ženách se nikdy moc nevyznal. Nejspíš proto to mezi nimi dopadlo neslavně. Teď tady seděli naproti sobě u malého kulatého stolečku –

nejistí, rozpačití, zvědaví, jak se vede tomu druhému; jak se za ty roky změnil a jestli si po takové době budou mít co říct.

Samotný rozhovor byl otázkou ani ne čtyřiceti minut, ale další tři hodiny si povídali o všem možném. Nic z toho však nesouviselo s hlavním důvodem jejich schůzky.

„Vždycky jsem tě obdivovala," pokusila se mu zalichotit při odchodu z kavárny.

„Mě, jo? A proč?" nechápal.

„Za tvoji vytrvalost, preciznost, důslednost… je toho spousta."

„Aha… a mně připadalo, že ti to spíš vadí."

„Asi jsem to neuměla dát dostatečně najevo. Omlouvám se."

„Teď už je to jedno," konstatoval Ivoš. „Lidi se mění a zrovna my dva jsme toho po takové době jasným příkladem."

Alice se zastavila a celá překvapená se Ivoše zeptala, jak to myslí.

„Copak sis toho nevšimla? I my jsme úplně jiní než kdysi."

„Já možná jo," pokrčila rameny.

„Však já taky."

„Máš pocit, že jsi jiný?"

„Ty ne?"

„Nevím. Asi. Možná."

„Tak vidíš."

„Chybíš mi," hlesla tiše.

Bylo jí jedno, že ji uslyší, potřebovala to ze sebe konečně dostat. A možná měl podobné pocity i on.

„Díky za rozhovor, měj se."

Ivoš nenucenou konverzaci raději utnul, než aby riskoval, že Alici, která si od obyčejného rozhovoru pro lokální noviny nejspíš slibovala i něco víc, zklame nebo naštve. Bylo mu fuk, jestli jejich interview nakonec otisknou. I kdyby ne – nic by se nestalo. Alespoň bude ušetřen popichování od kolegů a známých.

4. KAPITOLA

úterý 13. dubna 2021, pod letním kinem

Oproti roku 2015 se prostor pod havířovským letním kinem výrazně změnil. Především zmizela kruhová betonová plocha mezi hledištěm a fotbalovým hřištěm. Nahradilo ji moderní workoutové hřiště sloužící občanům k venkovním pohybovým aktivitám. Hlavně za teplých slunečných dnů tady posilovali nejen statní jinoši, ale i lepé děvy. Koronavirová pandemie udělala čáru přes rozpočet fitness centrům, posilovnám a tělocvičnám, ale venku se za dodržení jasně daných pravidel cvičit dalo. Aspoň že tak.

Přes den to tady žilo pohybuchtivými lidmi, večer a v noci se tu pravidelně shlukovaly jiné existence. Přesně ty, jimiž tolik opovrhoval. Vědomí, že jsou na ně všichni krátcí a nikdo s nimi nemá šanci účinně zatočit, ho takřka dovádělo k šílenství. Svůj odpor vůči těmto vyvrhelům v sobě už dusil šest let. Začal se obávat, že další tlak nevydrží. Když si s nimi nedokážou poradit kompetentní, zvládne to on sám. Byl rozhodnutý.

I policajti už byli oproti prvnímu roku podstatně benevolentnější, což bylo jedině dobře. Sotva vešel v platnost první zákaz nočního vycházení, mohli se doslova posrat, když na ulici potkali někoho jiného než pejskaře, pro které jako jediné platila výjimka. Rádi to nebožákům dávali pěkně vyžrat. Sám s nimi měl nejednou tu čest, a opravdu nebylo o co stát.

Většinu policajtů už ale teď nebavilo pořád někoho pérovat. Mnozí navíc pochybovali o správnosti přijatých opatření a nezřídka stáli na straně občanů.

Vrchnost posunula začátek zákazu z jednadvacáté na třiadvacátou hodinu, což znamenalo, že měl ještě necelou hodinku k dobru.

„Hej, kamo, včera to zas bylo psycho jak cyp," chrlil ze sebe sotva osmnáctiletý mladík.

To ještě nevíš, jaké psycho tě teprve čeká, zmrdečku, říkal si tichý, nenápadný pozorovatel, o jehož přítomnosti neměl nikdo ze skupinky

nejmenší ponětí. Sledoval je už dlouho, pečlivě se připravoval, nehodlal nic podcenit. Ne nadarmo se říká, že štěstí přeje připraveným.

„Tajfun mi dal zkusit novy vzorek, gram pry kupil od nějakeho typka v Ostravě za osumnast stovek, ale typičo, to byly haluze! Tři noci sem po tom vubec nespal, jak sem si to vzal! A ten dojezd! Mařka normalně bečela, že už nemuže a že už ju boli kunda, bo se mi chtělo furt mrdat! No maras jak hovado prostě!“

„Maš eště? Tež bysem zkusil,“ svěřil se další z tlupy.

„Héj, nemam, však sem řikal, že mi dal jenom zkusit,“ kroutil hlavou mladík. „Bacha, benga,“ řekl o něco tišeji, jakmile zmerčil vůz městské policie.

Vzrušená debata dočasně utichla. Auto jen projelo kolem nich rychlostí svižnější chůze, otočilo se na ploše využívané k parkování a zase odjelo.

„Zmrdi,“ ohodnotil přítomnost strážníků někdo z party.

„Beztak si tu chtěli hulit kokoty,“ přisadil si další.

„Sam si kokot,“ utrousil čtvrtý a rozřehtal se jako pominutý.

Oduševnělé hovory závislých mládežníků ho nepřestávaly udivovat. Nulová informační hodnota už byla v kontextu všeho jen hořkou třešničkou na dortu. Normální člověk jim prostě nemohl rozumět, ač se o to snažil sebevíc. Bylo ale vůbec o co stát?

Právě tady to všechno začalo. Nemohl si vybrat lepší místo. Nepochyboval, že to bude vskutku symbolické. Jen už se mu nechtělo čekat, až toho zmetka propustí z vězení. Rozhodl se, že si čekání ukrátí – pojme to jako trénink, vyzkouší si to nanečisto.

Zničehonic ho napadlo, jak si bude říkat: Čistič. Než – a jestli vůbec – mu na to přijdou, bude nejmladší město v republice čistit od zbytečných existencí zatěžujících nejen sociální systém. Zvládne to. Věřil si.

Byli čtyři, on sám. Sice hubené, mladé vyzábliny, kterým by vojna jenom prospěla, ale z vlastní zkušenosti moc dobře věděl, co takoví jedinci dokážou, když jsou v rauši. Nemělo smysl pouštět se do nějaké hurá akce – popravdě ho to ani nenapadlo. Vypadalo to, že si ještě bude muset chvíli počkat. Nevěšel hlavu, věděl, že se dočká.

5. KAPITOLA

pátek 4. června 2021, restaurace Divadélka

Zbyněk Vrkoč od jisté chvíle začal navštěvovat hospodu. Se železnou pravidelností usedal na jediné místo – v nejzazším koutě lokálu, kam nebylo od vstupních dveří vidět. Nikdy necítil potřebu být středem pozornosti. Preferoval život v ústraní. Tichá, nenápadná existence, jakých byl Havířov plný. Přesto stačil jeden okamžik, jedna nešťastná souhra tragických náhod, a všechno bylo jinak. Od jisté chvíle se o něj zajímal kdekdo – nejvíc ti otravní, senzacechtiví novináři a různí pisálkové… Teď už měl od nich pokoj. Naštěstí.

Krátce po šestnácté hodině toho prvního červnového pátečního odpoledne seděl u stolu pro šest lidí. Úplně sám, pokud nepočítal půllitr piva. Prstem kroužil po horním okraji poctivého kusu skla a vzpomínal.

Obsazenost podniku příliš nenasvědčovala tomu, že je páteční odpoledne. Jedna část konzumentů pila, aby si po uplynulém pracovním týdnu spravila náladu. Dobrá nálada nezřídka přecházela v bujaré veselí, nedej bože, když někdo slavil narozeniny nebo povýšení. Bohužel však vždycky existuje i druhá, odvrácená strana mince. Na někoho působí alkohol jako deblokátor zábran či rovnou spouštěč agrese – stačí banální záminka, hloupé nedorozumění, a malér je na světě.

Zbyněk navzdory nepřízni osudu takový nikdy nebyl. Za všech okolností se jakýkoli problém snažil vyřešit diplomaticky, v klidu, bez zbytečného řvaní nebo násilí. Byl pacifista každým coulem a nikdy nerozuměl těm, kteří hned všechno řeší silou. *Čeho jim Bůh ubral v hlavě, toho jim naopak přidal na síle*, říkával si.

Do restaurace vstoupil mladý muž oblečený do odrbaných tříčtvrtečních plátěných kalhot a černé mikiny s nataženou kapucí, přestože venku bylo sucho a slunečno, a trhavými pohyby hlavou obhlédl terén. Během okamžiku zvládl vytipovat dva potenciální dobrodince, mezi něž patřil i Zbyněk.

Nejdříve oslovil muže sedící přímo pod velkou plazmovou televizí, na jejíž obrazovce pobíhaly po obrovském trávníku dva týmy mužů

Ukázka elektronické knihy

v dresech, podkolenkách a kopačkách. Zbyněk seděl daleko, neslyšel doslovně, co za výrazy padlo, ale nemusel a ani si nechtěl představovat, jakými označeními ho štamgasti počastovali.

Pak *vágus* zamířil ke Zbyňkovi, jelikož seděl u stolu sám a jako vždycky nepůsobil úplně nepřístupně.

„Šefe, nemate cigarko?“ zeptal se mladík, aniž pozdravil, nebo se dokonce omluvil, že obtěžuje.

Uctivost a slušnost se v případě nastupující generace vytrácely stejně rychle, jako se za Zbyňkových mladých let vytrácela jemu a mnoha jeho vrstevníkům chuť ohýbat hřbet před vládnoucím režimem. *Tihle by měli mít možnost něco takového zažít na vlastní kůži. Aspoň na týden*, pomyslel si. Nepamatoval si, že by ve věku tohoto mladíka potkával na ulicích tolik bezdomovců, feťáků a nemakačenek jako dnes. Tehdy ho život v socialismu vyloženě sral, protože byl mladý, plný ideálů a vzdoru, ale teď, na stará kolena, by ho snad zase uvítal. Především pro sociální jistoty, povinnost mladých pracovat a možnost policie účinně trestat každého, kdo si na příslušníky vyskakoval – především toto v současnosti hodně chybělo.

„Vidíš tu nějaký popelník?“ odpověděl Zbyněk, přičemž rukou přejel nad stolem. „Nebo zapalovač?“

Mladík zmateně zamžikal, a aniž se pohnul, zakoktal pouhé: „N-ne…“

„Tak vidíš,“ odvětil Zbyněk a dál si ho raději nevšímal, neboť pouhý pohled na tu zbytečnou existenci v něm probouzel nikoli zhojené, ale tokem času alespoň zčásti vymyté hluboké rány, které to léto utrpěl.

„Mrdko vyjebana,“ zavrčel mladík, otočil se na patě a nasupeně oddusal.

„Co to bylo?“ zeptala se Zbyňka Blanka, jakmile se zastavila u stolu a hlavou trhla ke dveřím napravo za svými zády, jimiž strádající chudák zmizel.

„Ále nic… chtěl cigáro.“

„Cha cha! Po tobě?“

Zbyněk si s personálem Divadélky od jisté doby tykal – děvčatům ho bylo na jednu stranu líto a soucítila s ním, na stranu druhou jim

Ukázka elektronické knihy